

correlació de forces en aquesta institució és adversa al full de ruta. Els grups del tripartit -PNB, Eusko Alkartasuna i Ezker Batua- més Aralar sumen 33 escons, tants com el bloc format pel PP i el PSE. Un empat que només pot desfer l'esquerra *abertzale*. La consulta només passarà el primer filtre si hi voten a favor els nou parlamentaris independentistes d'EHAK (el Partit Comunista de les Terres Basques). Si llegim les dues preguntes plantejades, EHAK no hauria de tenir cap problema a donar-hi suport. I això és el que ha buscat Ibarretxe, facilitar a l'esquerra *abertzale* el sí al projecte. Per què? Perquè Ibarretxe vol guanyar-se una part de l'electorat independentista presentant-se com el defensor dels drets nacionals del poble basc. Un cop més, en aquesta qüestió, ha ignorat allò que exigia Urkullu, una pregunta que condemnés de manera explícita ETA, sense ambigüitats. El malestar entre els penabistes continua.

Ibarretxe pretén que sigui el PSOE el responsable únic i últim del fracàs del seu pla. La cambra basca, amb el suport crític d'EHAK, donarà el vist-i-plau a la consulta i llavors Zapatero hi presentarà un recurs davant del Tribunal Constitucional.

La intervenció de l'estat posarà punt final al guió que s'ha traçat el president basc i a Euskadi haurà arribat el moment de les urnes. La batalla per a la presidència serà cosa de dos: el PNB i el PSE. Coneixem el candidat que presentaran els socialistes, Patxi López. Però no és gaire clar si Ibarretxe serà el cap de llista del PNB. El futur polític de Juan José Ibarretxe va lligat a un full de ruta abocat a un carreró sense sortida. Serà la segona vegada que Madrid li barra el pas; primer va ser el Congrés espanyol i ara toca al Tribunal Constitucional. La resposta del president basc sempre haurà estat la mateixa: eleccions anticipades i res d'enfrontar-se democràticament a l'estat fins a les últimes conseqüències. En això sí que hi estan d'acord, Ibarretxe i Urkullu. Com ha demostrat el temps, i el futur ho tornarà a confirmar, el PNB és un partit lleial amb les institucions espanyoles.

Daniel Gómez
Bilbao

Ana Pastor (Cubillos del Parí, Zamora, 1957) és vice-presidenta segona del Congrés dels Diputats i una de les dirigents del PP que més bé coneix el president del seu partit, Mariano Rajoy. Llicenciada en medicina, va iniciar la carrera política a Pontevedra com a responsable de sanitat i va culminar l'ascensió arribant al ministeri espanyol d'aquesta mateixa àrea l'any 2002, al segon govern de José María Aznar.

“Rajoy és un corredor de fons que sortirà reforçat del congrés”

Amb Rajoy, no tan sols hi comparteix l'etapa aznariana sinó també el caràcter galleg, enigmàtic i subtil. Envoltada en aquesta aura, exposa el seu punt de vista sobre la catarsi postelectoral que viu el PP i defensa a ultrança les virtuts de l'actual líder per continuar al capdavant de la formació.

—Es parla de crisi, de batalla pel poder... Què hi passa, al PP?

—En aquest moment, som en un procés precongressual. El president del partit, Mariano Rajoy, es va presentar a les passades eleccions amb un projecte polític molt consolidat de centre reformista. I ara ha pres la decisió de tornar-se a presentar com a líder de la formació per tres motius: perquè li hem demanat una immensa majoria del partit, perquè en té ganes i perquè té un projecte polític per al futur d'Espanya i vol guanyar les pròximes eleccions. Hi ha un candidat, i seria positiu que les persones que discrepin i que entenguin que hi ha un altre projecte i un altre líder fessin un pas endavant i es presentessin.

—Dia rere dia, hi ha rumors d'una candidatura que no acaba de sortir...

Acabarà existint? Qui l'encapçalarà? La presidenta de Madrid, Esperanza Aguirre? L'ex-ministre Juan Costa?

—Tots els meus companys de partit que pensin en un projecte o que tinguin un projecte alternatiu l'haurien de fer públic. Seria molt enriquidor per al partit que hi hagués alternatives.

—Però ens podeu dir si n'hi haurà o no?

—Només puc parlar d'allò que sento i d'allò que veig. Sobre conjectures, no m'hi puc pronunciar.

—Rajoy aguantarà la pressió d'aquest espectre, d'aquesta candidatura fantasma?

—He treballat molts anys amb Rajoy i el conec bé. És un polític molt consolidat i una persona que jo definiria de corredor de fons. És un home moderat, té les idees molt clares i els seus propis temps. Crec que Rajoy sortirà del congrés del juny, a València, escollit i reforçat.

—Coneixeu bé l'etapa d'Aznar perquè va formar part dels seus governs. Per què joves com Alejandro Ballester, que també van treballar amb ell, o alguns altres de més edat,

tot i que no ho facin públicament, discrepen de Rajoy?

—Totes les persones tenen dret de discrepar i de dir les coses que no els semblin bé. Però com que tots som d'un mateix partit, es pot discrepar i prou, o discrepar i proposar alternatives. Quan es discrepa és bo de donar alternatives. No és que les busquem, però si n'hi ha, tots els compromissaris hi som per a proposar-les.

—O sigui que el soroll que se sent no s'ha de relacionar amb cap etapa ni amb cap grup...

—Jo fa molts anys que sóc a la política i amb Rajoy. He estat al govern i a l'oposició, i conec bé els meus companys de partit. I a cada moment, cadascú hem tingut una responsabilitat. Tots nosaltres hem de saber que a cada moment ens tocarà jugar en un lloc concret del terreny de joc o fins i tot no ser-hi. Tant el meu partit com Mariano Rajoy m'han donat molt més d'allò que jo els podré tornar. He estat al camp de joc permanentment i encara hi sóc. I si el president ho vol, si Rajoy ho vol, perquè sóc al seu equip, perquè crec que és el millor líder que pot tenir el partit, hi seré. Però hi haurà un temps en què jo no seré al terreny de joc. Tot i això continuaré treballant per aquest projecte polític. A cada moment, hem de saber que tenim un paper diferent.

—Sembla que hi ha dos models diferents per al PP. El que encapçala Rajoy i el que encapçala Aguirre. Com a mínim, en matísos. Quin creieu que és el millor?

—No hi ha dos models, hi ha un model. Crec que el nostre projecte polític està consolidat i Rajoy l'ha explicat molt bé. Ha explicat els seus principis i valors: que som un partit de centre, reformista; que tenim una idea d'Espanya que és la que és; que tenim un principi fonamental que és la igualtat d'oportunitats de tots els espanyols. A més de tot això, el que hem de fer és anar-nos adaptant als problemes i a les necessitats dels ciutadans. Fa cinc anys, no hauríem parlat de la immigració perquè hi havia 250.000 immigrants. En aquest moment, en canvi, s'ha d'abordar. I quan Rajoy diu que ens hem de moure, parla d'allò que hem fet durant aquests anys, segons les necessitats del país. El model, el projecte del partit, és al programa

“Tots els companys de partit que pensin en un projecte alternatiu, l'haurien de fer públic”

electoral. Rajoy encapçalarà aquesta nova etapa. I passarà que els nostres principis i valors seran els eixos, i ens haurem d'anar adaptant a les necessitats, com ara l'envelliment.

—Es parla molt de l'Espanya mediàtica per denominar *El Mundo* i la COPE, i la línia política que han agafat en aquesta etapa del PP. Com definiríeu el que fa aquest entorn?

—Respecte a tots els mitjans de comunicació, com en l'exercici de la política, la meua única anàlisi és que nosaltres som un partit que ens devem als nostres militants i votants. I treballem per tenir més votants en el futur. Treballem per consolidar un projecte polític i ens devem a això.

Pere Gendrau